

Arrest

nr. 143 754 van 21 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2013 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 10 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 januari 2013 de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing, die verzoeker op 24 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

[O.A.] [...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw [R.V.]; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Uit de studie van het administratief dossier blijkt dat betrokkene echter niet aan deze voorwaarden voldoet. Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis kan niet als soort van alternatief op andere bestaande procedures.

De elementen van integratie, namelijk het verblijf van betrokkene, het feit dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat hij werkbereid is en de verklaring dat hij Nederlands spreekt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien verzoeker sedert 2004 samenwoont met mevrouw [V.] en heeft aangetoond dat hij sedert 2009 ook instaat voor de huur, water en elektriciteit (zie beide administratieve dossier[s] en huidige inventaris - stuk 8 a, b en c).

Aangezien er zelfs sprake is van wettelijke samenwoning die ook is vastgesteld door de Politie te Lier waarna op 23 april 2012 gunstig advies van de gemeente volgt (stuk 3,17).

Aangezien op 25 april 2012 een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart werd ingediend doch DVZ bij beslissing van 9 oktober 2012 deze afwees (stuk 5).

Dat hiertegen uiterst gemotiveerd beroep werd aangetekend (stuk 6) omdat naar de vorm en ook voor wat betreft de noodzakelijke documenten de aanvraag wel ontvankelijk was maar niet gegrond wegens een vermoeden van schijnhuwelijk gelet op vaststellingen van de verbalisanten in 2008.

Aangezien verzoeker immers aantoonde dat hij beschikt over een blanco strafregister (stuk 20) uitgezonderd voor feiten van oktober 2004 voor drugs.

Dat evenwel rekening houdend met het gegeven dat verzoeker gedurende bijna 9 jaar geen enkel strafbaar feit meer heeft gepleegd (en ook stelt geen meer zullen te plegen) er rekening dient gehouden te worden met de guldende principes.

Dat ook de nieuwe wet op de gezinshereniging van 8 juli 2011 laat verstaan dat rekening dient gehouden te worden met artikel 17 van het gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86 dat een belangenafweging eist.

Dat volgende principes van belang zijn :

- De aard en de ernst van het gepleegde misdrijf
- De duur van het verblijf in het land van onthaal
- De tijd verlopen tussen het plegen van de inbreuk en het gedrag na de veroordeling
- De nationaliteit van de familieleden
- De gezinstoestand zoals de duur van samenwoning (of huwelijk)
- De ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden als [deze] niet meer kan rekenen op de hulp van verzoeker

Dat DVZ duidelijk "geen rekening heeft gehouden met deze ernstige inmenging in het privé; sociaal, economisch en gezinsleven die niet kan blijven duren".

Dat DVZ niet zal betwisten dat er thans een wachtermijn is van meer dan tien maanden.

Dat zelfs indien een afweging werd gemaakt, quod non, uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé, sociaal, economisch en gezinsleven dat niet kan voortgezet worden.

Zie o.m. een gelijkaardige zaak Kuijer / Steenberghe 2002 p 190 EHRM 18 febru 1991 nr 12313/86 inzake Moustaquim / België

Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03

Dat inderdaad artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl.5-8, 26

Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehag/Nederland van 21 juni 1988, Publ. Cour Eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21

Dat artikel 8, alinea 2 van het EVRM , "bepaalt dat niet alleen rekening dient te worden gehouden met de openbare orde en de nationale veiligheid maar ook met het belang van de democratie Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zouden overgaan;

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Dat de rechtspraak duidelijk is nl niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht (in combinatie met artikel 3 van het EVRM);

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim/Turkije

Dat kan verwezen worden naar het arrest Moustaquim van 18 februari 1991 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nr. 12313/86

Dat nergens in de bestreden beslissing ook nergens maar wordt genoteerd (artikel 43 VV) waarom het gedrag van verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de gemeenschap, zodat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens geschonden wordt.

Dat de beslissing inderdaad geen motivering bevat omtrent de belangenafweging noch omtrent de nieuwe elementen zoals de erkende samenwoning en vaststelling van de duurzame relatie, etc.

Dat DVZ enkel verwijst naar het feit dat verzoeker niet voldeed aan de basis voorwaarden van artikel 40ter terwijl dit voltrekt foutief is daar de aanvraag louter werd afgewezen omwille van het feit dat verzoeker destijds geen beroep had ingesteld tegen de weigering van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand op 20 november 2008 om het huwelijk te voltrekken op basis van een vermoeden dat partijen niet de bedoeling hadden een duurzame samenleving op te starten.

Dat dit dus in strijd is met de vaststellingen van de wijkagent en waardoor toch de verklaring wettelijke samenwoning kon worden opgesteld.

Dat verzoeker en zijn vrouw eenvoudig geen beroep hadden aangetekend omdat zij "dan maar" besloten om samen te wonen;

Aangezien artikel 43 alinea 1, 2° van de Wet als volgt luidt :

"De toegang en het verblijf kunnen niet geweigerd worden aan burgers van de Unie en aan de leden van hun familie dan om redenen van openbare orde, nationale veiligheid en openbare gezondheid en dat in de volgende grenzen: (...)."

Dat ook hiermee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden ondanks nochtans een attest van wettelijke samenwoning werd afgeleverd na uitvoerige controle van samenwoning door de Politie.

Dat deze samenwoning teruggaat tot 2004 en sedert 2009 ook de huur, water en elektriciteit door verzoeker wordt betaald gezien de ziekte van mevrouw [R.V.] die erkend werd als arbeidsongeschikt sedert 1 januari 2012 (stuk 7), reden waarom verzoeker thans officieel uit werken wil gaan : om te zorgen voor zijn hulpbehoevende partner.

Dat immers DVZ geen enkele opmerking had op het inkomen van mevrouw [V.] van 1439,64 euro (stuk 7) alsook op geen enkele andere element van basisstukken Dat dan ook volstrekt ten onrechte in de bestreden beslissing wordt gesteld.

"Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met mevrouw [R.V.], om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980; Uit de studie van administratief dossier blijkt dat betrokkenen niet aan deze voorwaarden voldoet.

Dat inderdaad de enige voorwaarde waaraan niet werd voldaan, althans volgens DVZ, het bestaan van een duurzame samenleving zou zijn waarbij werd verwezen naar een beslissing van 20 november 2008 door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand die toen het huwelijk weigerde omdat er twijfel was omtrent de intentie een duurzame samenleving te willen opstarten.

Dat verzoeker en zijn vrouw inderdaad toen in een zeer klein bed (twijfelaar – antiek van 1 m 20) sliepen en zij beiden schrijffouten hebben gemaakt in hun naam.

Dat geen van beiden de middelbare school heeft afgemaakt.

Dat evenwel het feit dat verzoeker en zijn partner nog steeds samenwonen zij hiermee het tegendeel hebben aangetoond. ER IS GEEN SPRAKE VAN EEN SCHIJNHUWELIJK en er bestaat wel degelijk een duurzame en stabiele relatie.

Dat trouwens indien er geen sprake is van een hechte band had ook de woonstcontrole en vaststellingen naar de bestaande gezinsband negatief geweest.

Dat immers als buitengewone omstandigheid ook werd verwezen naar het inkomen van mevrouw [R.V.], zijnde het gegeven dat zij erkend arbeidsongeschikt is door het Vlaams Neutraal Ziekenfonds voor meer dan 66 %;

Dat maw wel degelijk is aangetoond dat verzoeker zijn partner onmogelijk kan alleen laten en hierbij minstens een 9 tal maanden van zijn vrouw zal verwijderd worden.

Zie dossier [E.E.H.] (visum nr 234389) waarbij een duurtijd van zelfs 11 maanden diende afgewacht te worden.

Dat in die tijd de partner van verzoeker dan zal aangewezen zijn op gezinshulp e.d. zodat hierdoor ons sociaal zekerheidsstelsel wordt belast terwijl verzoeker juist uit werk wil gaan om zijn vrouw niet alleen materieel maar ook financieel te kunnen bijstaan.

Dat de Raad zich weliswaar niet in plaats kan stellen van de overheid maar zij wel in de uitoefening van haar wettelijk toezicht kan nakijken of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Zie RvS 7 november 2011, nr. 101 624.

Aangezien artikel 9bis van de VW inderdaad voorziet dat in buitengewone omstandigheden de aanvraag in België kan ingediend worden hiermee bedoelend dat de tijdelijke terugkeer om de noodzakelijke formaliteiten in te dienen onmogelijk of moeilijk zijn.

Dat inderdaad buitengewone omstandigheden wil zeggen "zodanige omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst".

Zie omzendbrief van 21 juni 2007.

Aangezien DVZ opmerkt in de bestreden beslissing dat de verwijzing naar een schending van artikel 8 van het EVRM geen element zou uitmaken om een buitengewone omstandigheid te rechtvaardigen daar de terugkeer van verzoekster om een aanvraag 9.2 van de VW slechts een tijdelijke verwijdering zou inhouden.

Dat trouwens een aanvraag die prima facie gegrond lijkt ook ontvankelijk dient verklaard te worden, principe dat DVZ tov het vlaams Minderhedenfonds heeft erkend.

Zie RvV 28 augustus 2008 nr. 15 247.

Dat in een arrest van 6 oktober 2006 het Hof van Beroep te Brussel nochtans besloot dat een verblijfsvergunning diende afgeleverd te worden op basis van een aanvraag 9bis van de VW die was ingediend omdat het gezinsherenigingsrichtlijn bepaalde dat deze documenten allen werd gevoegd (ook de stortingsbewijzen van het inkomen) aan het administratief dossier in beide zaken.

Dat maw met volgende belangrijke principes geen rekening werd gehouden met de guildingsprinipes:

- Het feit dat mevrouw [V.] afhankelijk is van derden reden waarom zij door de ziekenkas als arbeidsongeschikt werd erkend;

- Het onberispelijk gedrag sedert bijna negen jaar van verzoeker
- Het jonge kind uit een vorig huwelijk van mevrouw [V.], nl [G.B.], dat verzoeker als zijn vader beschouw[t].
- De langdurige samenwoning van 2004 die vaststaat sedert 2009

Aangezien tot slot verzoeker zich niet op de instructies van 18 juni 2009 heeft beroep[en] maar wel op de principes die reeds door De Waele, Wathlet en tal van andere omzendbrieven worden gehanteerd zodat ten onrechte door DVZ niet werd overgegaan tot beoordeling over de gegrondheidsfase.

Dat in een arrest van 31 januari 2006 (C-503/03) het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen zijn constante rechtspraak in herinnering brengt, volgens dewelke "het beroep door een nationale overheid op het begrip van openbare orde in elk geval het bestaan veronderstelt van een reële en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de gemeenschap schaaft (de hoger vermelde arresten RUTILI (36/75 van 28 oktober 1975), punt 28; BOUCHEREAU (30/77 van 27 oktober 1977), punt 35, evenals ORFANOPOULOS en OLIVERI (C-482/01 en C-493/01 van 29 april 2004), punt 66)" en preciseert dat "in het geval van een burger van een derde Staat, echtgenoot van een burger van een Lidstaat, maakt deze strikte interpretatie van het begrip openbare orde het ook mogelijk het recht van deze laatste te verdedigen op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden".

Alsook dat "het bestaan van een veroordeling slechts mag worden weerhouden in de mate dat de omstandigheden die aanleiding gegeven hebben tot deze veroordeling het bestaan doen blijken van een persoonlijk gedrag dat een bedreiging vormt voor de openbare orde (arresten BOUCHEREAU voormeld, punt 28, en CALFA, C-348/96, van 19 januari 1999, (...), punt 24)".

Zie Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26.10.12 inzake schending van de motiveringsplicht conform artikel 43 van de VW.

Dat immers niet kan ontkend worden, ook niet in de nota met opmerking dat de partner van verzoeker EU onderdaan en zelfs BELG is zodat ook haar rechten worden geschonden.

Dat het bijgevolg logisch is dat verzoeker die een bijzondere omstandigheid aantoont o.m. artikel 8 van het EVRM en zijn hulpbehoevende partner dat uit de beslissing op duidelijke en ondubbelzinnige wijze haar rechtvaardiging wordt aangetoond, zodat het de bestemming van de beslissing mogelijk zou moeten zijn de beslissing en de rechtvaardigingen te begrijpen en, desgevallend, deze te kunnen betwisten in het raam van een beroep en, aan de bevoegde rechtsmacht, haar controle terzake te kunnen uitoefenen.

Dat conform artikel 43 van de Wet verweerster inderdaad gehouden is tot een precieze motiveringplicht wat zij inzake niet doet en zelfs geen rekening heeft gehouden met het hangende beroep tegen de intrekking van de voorlopige verblijfsvergunning."

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is

pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Verzoeker zet uiteen dat hij een relatie heeft met een in België verblijvende vrouw en dat zijn aanvraag om, in functie van deze relatie, tot een verblijf te worden toegelaten werd afgewezen, dat hij tegen deze beslissing een beroep aantekende, dat werd vastgesteld dat hij samenwoont met zijn vriendin en dat hij sedert 2004 geen veroordelingen meer opliep. Hij maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk tot het besluit kwam dat hij geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet aantoonde.

In tweede instantie stelt verzoeker dat indien hij een verblijfsmachtiging dient aan te vragen via de reguliere procedure de behandeling van deze aanvraag enige maanden in beslag kan nemen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker het feit dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf enige tijd kan duren niet aanvoerde ter staving van zijn bewering dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Hij kan dan ook niet voorhouden dat verweerder op deze argumentatie had dienen te antwoorden. Daarnaast moet, ten overvloede, worden gesteld dat niet kan worden ingezien hoe uit het gegeven dat tussen het indienden van een aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing omtrent deze aanvraag een zekere tijd kan verlopen zou moeten blijken dat het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een dergelijke aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Verzoeker betoogt ook nog dat verweerder in de bestreden beslissing verkeerdelijk heeft gesteld dat zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd afgewezen omdat hij niet aantoonde dat hij aan in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voldeed. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verweerders vaststelling correct is.

De bewering van verzoeker dat verweerder in de bestreden beslissing zou hebben aangegeven *“dat de verwijzing naar een schending van artikel 8 van het EVRM geen element zou uitmaken om een buitengewone omstandigheid te rechtvaardigen”* mist feitelijke grondslag.

Lezing van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 december 2009 leert de Raad dat verzoeker ter staving van de ontvankelijkheid van deze aanvraag verwees naar de criteria die terug te vinden zijn in de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en verweerder op correcte gronden heeft gemotiveerd dat deze instructie bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd en dus niet meer kan worden toegepast. Verweerder vermocht verzoeker dus niet vrij te stellen van de verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen op basis van de enkele grond dat verzoeker zou voldoen aan bepaalde in deze instructie opgenomen criteria. Verzoekers stelling dat hij niet verwees naar voormelde instructie doch wel naar *“de principes die reeds door De Waele, Wathlet en tal van andere omzendbrieven worden gehanteerd”* vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoeker verwees immers in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk naar *“de criteria “duurzame lokale verankering” gestipuleerd onder 2.8.A.”*

De beschouwingen van verzoeker omtrent de richtlijn 2003/86/EG, inzake de draagwijdte van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en met betrekking tot de vraag of hij al dan niet de bedoeling had een schijnhuwelijk af te sluiten leiden ook niet tot de conclusie dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd aangetoond.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.3. De Raad wijst er verder op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr.

117.877). Verzoeker toont dit echter niet aan. Hij kan dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van een bepaling van deze richtlijn aanvoeren.

2.2.4. De bestreden beslissing werd niet genomen met toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en deze wetsbepaling is ook niet van toepassing. Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijst verzoeker naar het gezinsleven dat hij in België heeft met een Belgische vrouw en zijn privé-, sociaal en economisch leven in het Rijk.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker de mogelijkheid wordt onzegd om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Er wordt in deze beslissing namelijk enkel aangegeven dat verzoeker geen gegevens aanbracht die toelaten te besluiten dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om deze aanvraag in te dienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalde reguliere procedure. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker, die verweerder zou nopen tot een nadere belangenafweging.

De Raad moet ook duiden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft aangegeven dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die tot een verblijf op hun grondgebied wensen te worden gemachtigd om hiertoe een passende aanvraag in te dienen vanuit het buitenland en dat Staten geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun verblijfsaanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33.917/12, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, § 101). Verzoeker toont met zijn betoog tevens geenszins aan dat zijn banden met zijn partner of zijn andere banden die hij in het Rijk zou hebben opgebouwd ernstig in het gedrang komen door een tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd of toegelaten. Verscheidene moderne communicatiemiddelen bieden verzoeker trouwens de mogelijkheid om terwijl zijn verblijfsaanvraag wordt behandeld in permanent contact te staan met zijn partner, vrienden en kennissen in België. Er wordt ook niet aangetoond dat zijn partner hem niet tijdelijk zou kunnen vergezellen. De vereiste om een verblijfsmachtiging aan te vragen in het buitenland is dan ook niet excessief. Er moet daarenboven op worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Wanneer twee personen die afkomstig zijn uit verschillende landen met elkaar wensen samen te leven dat impliceert dit steeds dat een van beide personen zijn land van herkomst dient te verlaten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoeker stelt dat zijn partner arbeidsongeschikt is en dus geen professionele belangen in België heeft, dat hij niet wenst dat zijn partner het Belgisch sociaal-zekerheidsstelsel belast, dat verzoeker in België niet kan werken zonder arbeidskaart, zodat hij niet kan worden gevolgd in zijn standpunt dat zijn economische belangen in België in aanmerking moeten worden genomen en dat niet blijkt dat hij in Marokko niet in een inkomen kan voorzien. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in voorliggende zaak op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat verweerder vereist dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend.

Er moet tevens worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en dat deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat

die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker toont niet aan dat verweerder in strijd met dit beginsel heeft gehandeld.

2.2.7. De uiteenzetting van verzoeker leidt ook niet tot de conclusie dat verweerder enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK